

EMD-bulletin

– nytt fra menneskerettsdomstolen i Strasbourg

Nr. 5 År 2014 Dato 14. mai Utgiver Norsk senter for menneskerettigheter

Kategori 1-avgjørelser fra EMD: April

Article 11 – Freedom of assembly and association

1. Everyone has the right to freedom of peaceful assembly and to freedom of association with others, including the right to form and to join trade unions for the protection of his interests.

2. No restrictions shall be placed on the exercise of these rights other than such as are prescribed by law and are necessary in a democratic society in the interests of national security or public safety, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals or for the protection of the rights and freedoms of others. This article shall not prevent the imposition of lawful restrictions on the exercise of these rights by members of the armed forces, of the police or of the administration of the State.

MAGYAR KERESZTÉNY MENNONITA EGYHÁZ AND OTHERS v. HUNGARY

Date: 08/04/2014 **Application nos.:** 70945/11; 23611/12; 26998/12; 41150/12; 41155/12; 41463/12; 41553/12; 54977/12; 56581/12

Articles: 9; 9-1; 11; 11-1; 11-2; 35; 35-1; 41

Conclusions: Preliminary objections joined to merits and dismissed (Article 35-1 - Exhaustion of domestic remedies); Remainder inadmissible; Violation of Article 11 - Freedom of assembly and association (Article 11-1 - Freedom of association) read in the light of Article 9 - (Art. 9) Freedom of thought conscience and religion (Article 9-1 - Freedom of religion); Non-pecuniary damage - finding of violation sufficient; Just satisfaction partially reserved

The case concerned the new Hungarian Church Act. Following its entry into force in 2012, the applicant religious communities lost their status as registered churches which had previously entitled them to certain monetary and fiscal advantages for their faith-related activities.

The Court found in particular that the Hungarian Government had not shown that there were not any other, less drastic solutions to problems relating to abuse of State subsidies by certain churches than to de-register the applicant communities. Furthermore, it was inconsistent with the State's duty of neutrality in religious matters that religious groups had to apply to Parliament to obtain re-

Norsk senter for menneskerettigheter

Redaktør Anine Flaaten

Redaksjonsassistent Kari-Johanne Iversen

Kontakt & abonnement info@nchr.uio.no

registration as churches and that they were treated differently from incorporated churches with regard to material benefits without any objective grounds.

Norsk sammendrag på [Lovdata.no](http://lovdata.no)

THE NATIONAL UNION OF RAIL, MARITIME AND TRANSPORT WORKERS v. THE UNITED KINGDOM

Date: 08/04/2014 **Application no.:** 31045/10

Articles: 11; 11-1; 11-2; 35

Conclusions: Remainder inadmissible; No violation of Article 11 - Freedom of assembly and association (Article 11-1 - Freedom of association)

The case concerned a trade union's complaints about statutory restrictions on the right to strike and, in particular, the ban on secondary industrial action (strike action against a different employer aimed at exerting indirect pressure on the employer involved in the industrial dispute). What was important for the Court in this case was that the ban affected only an accessory aspect of the freedom of association of trade unions as opposed to any core aspect of their rights under Article 11. The facts of the case showed that the applicant union had been able to act in defence of its members' interests through collective bargaining with the employer and then primary strike action, even if its members rejected the revised terms offered to them. The claim that the union would have prevailed in its demands had it had the possibility of leading a strike by its members in another, bigger company was regarded by the Court as speculative. It decided that the United Kingdom's room for manoeuvre ("margin of appreciation") to regulate trade union freedom should be wide, since a country's industrial relations policy formed part its overall economic and social policy, and was of recognised sensitivity. The Court would therefore respect the legislature's choices unless these were manifestly without reasonable foundation. Parliament's reason for introducing the ban, informed by previous experience, was to guard against excessive disruption of the economy and to strike a better balance between unions, employers and the wider public. It was relevant that the ban had been maintained by three different Governments since its introduction over 20 years ago.

The Court concluded that there was nothing in the facts raised by the applicant union to show that the general prohibition on secondary strikes had had a disproportionate effect on their rights under Article 11. The United Kingdom had therefore remained within its margin.

Norsk sammendrag på [Lovdata.no](http://lovdata.no)

CASE OF L.H. v. LATVIA

Date: 29/04/2014 **Application no.:** 52019/07

Articles: 8; 8-1; 8-2; 19; 41

Conclusions: Violation of Article 8 - Right to respect for private and family life (Article 8-1 - Respect for private life); Non-pecuniary damage - award

The case concerned a State agency's collection of medical data about the applicant, L.H. While Ms H. was giving birth in 1997, a Caesarian section was used and in the course of that surgery a tubal ligation, resulting in sterilisation, was performed without her consent. Following an unsuccessful attempt to achieve an out-of-court settlement, she brought civil proceedings against the district hospital in February 2005 and, in December 2006, was awarded compensation for the unauthorized sterilisation. In the meantime, in February 2004, the Inspectorate of Quality Control for Medical Care and Fitness for Work ("the MADEKKI"), on request by the district hospital's director, initiated an administrative inquiry concerning the gynaecological and childbirth assistance provided to Ms H. from 1996 to 2003. The MADEKKI received medical files from three medical institutions and, in May 2004, issued a report containing sensitive medical details, and the summary of the conclusions was sent to the hospital director. Ms H.'s lawyer lodged a claim before the administrative courts, complaining that the inquiry had been unlawful, in particular since its essential purpose had been to help the hospital to gather evidence for the impending litigation, which was outside the MADEKKI's remit. The lawyer also requested to annul the report. Ms H.'s claim was rejected by the Administrative District Court in a decision eventually upheld by the Senate of the Supreme Court in February 2007. Ms H. complained that the MADEKKI, by collecting her personal medical data, had violated her rights under Article 8 (right to respect for private and family life).

The Court concluded that the interference with the applicant's right to respect for her private life was not in accordance with the law and consequently, that there had been a violation of Article 8.

Norsk sammendrag på Lovdata.no

+ Nyttige lenker

- Hudoc: EMDs database over egne avgjørelser
- Lovdata: EMD-sammendrag på norsk
- Informasjon om klage til EMD
- Norsk senter for menneskerettigheters EMK-sider
- Norsk senter for menneskerettigheters bibliotek
- EMD-bulletins internettsider

Månedens utvalgte: The National Union of Rail, Maritime and Transport Workers v. the United Kingdom

Fakta:

Klageren var en fagforening som klaget over de nasjonale reglene om retten til å gå til streik i den innklagede staten.

For det første mente klageren at reglene om kravene til varsel om streikeavstemning var for strenge og detaljerte. Som eksempel på dette, redegjorde klageren for et tilfelle hvor den hadde vært i

konflikt med en arbeidsgiver og varslet streik. Arbeidsgiveren fikk hindret dette på bakgrunn av at varselet ikke oppfylte lovens krav om en spesifisering av arbeidsbeskrivelsen til de involverte arbeidstakerne. Klageren utformet deretter et nytt varsel som oppfylte lovens krav, og gikk til streik. Arbeidsgiveren kom da med et nytt tilbud og inngikk en tariffavtale med klagerens medlemmer.

For det andre klaget fagforeningen over den innklagede statens forbud mot sympatistreik. Dette hadde vært ulovlig siden 1990. Som eksempel, redegjorde klageren for en arbeidskonflikt mellom tjue av dens medlemmer og deres arbeidsgiver. Medlemmene hadde blitt overført fra selskapet Jarvis til selskapet Hydrex i 2007. Disse hadde gått ut i streik da den nye arbeidsgiveren ønsket å endre arbeidsvilkårene deres til de samme vilkårene som resten av de ansatte i Hydrex. Som følge av at medlemmene utgjorde en liten gruppe av selskapets arbeidstakere, måtte de til slutt godta de dårligere vilkårene. Klageren anførte at streiken hadde hatt liten effekt fordi den omfattet en så liten andel av arbeiderne i selskapet. Dersom de ansatte i Jarvis hadde kunnet gå ut i sympatistreik for medlemmene i Hydrex, mente klageren at dette ville lagt et betydelig større press på Hydrex under forhandlingene.

Anførsler:

Klageren anførte at lovens krav til varsel om streikeavstemming og forbudet mot sympatistreik la urimelige restriksjoner på dens rett til foreningsfrihet etter artikkel 11.

Staten imøtegikk klagerens anførsler.

Domstolens vurderinger:

Domstolen behandlet først anførselen om at reglene om krav til varsel om streikeavstemming innebar en krenkelse av artikkel 11. Domstolen bemerket at streiken i den foreliggende saken faktisk hadde vært vellykket for klageren. Den fant derfor at denne delen av klagen var åpenbart ugrunnet og måtte avvises i henhold til artikkel 35(3)(a) og (4).

Domstolen gikk deretter over til å vurdere om forbudet mot sympatistreik innebar en krenkelse av artikkel 11. Den vurderte først om sympatistreik lå innenfor anvendelsesområdet til artikkel 11 og bemerket at den ikke hadde tatt direkte stilling til dette spørsmålet i tidligere saker. Domstolen fant at artikkel 11 kom til anvendelse. I denne sammenheng viste Domstolen til at retten til sympatistreik var vernet av flere andre internasjonale konvensjoner og at det ville være inkonsekvent om Domstolen skulle tillegge artikkel 11 en snevrere tolkning hva gjaldt friheten til å danne fagforeninger enn det ellers blir gjort i internasjonal rett. Videre viste Domstolen til at en rekke europeiske land anser sympatistreik som en lovlig form for arbeidskamp. Følgelig konkluderte Domstolen med at forbudet mot å holde sympatistreik innebar et inngrep i klagerens foreningsfrihet som måtte vurderes etter bestemmelsens annet ledd. Den fastslo at inngrepet var foreskrevet ved lov. Videre fant Domstolen at inngrepet søkte å fremme et legitimt formål om å beskytte andres rettigheter og friheter fordi sympatistreiker kunne ramme rettighetene til andre enn de som var part i arbeidskonflikten samt medføre problemer i økonomien og for levering av offentlige tjenester.

Deretter vurderte Domstolen om inngrepet var nødvendig i et demokratisk samfunn. Domstolen la vekt på det faktum at medlemmene til klageren faktisk hadde utøvet sine rettigheter etter artikkel 11 overfor arbeidsgiveren, selv om forhandlingene og streiken riktignok ikke hadde ledet til det resultatet de ønsket. Den bemerket at retten til å føre kollektive forhandlinger etter konvensjonen

ikke kan tolkes som en «rett» til tariffavtale. Domstolen fant at klagerens anførsel om at en sympatistreik ville ledet til det resultatet de ønsket, ikke kunne anses som annet enn spekuleringer.

Domstolen bemerket at sympatistreik ikke rammet selve kjernen i foreningsfriheten og at staten måtte tildeles en vid skjønnsmargin i slike saker. Den bemerket at demokratisk folkevalgte organer var bedre rustet til å vurdere hva som var i samfunnets interesse på dette området enn en internasjonal domstol. På den annen side bemerket Domstolen, for det første, at den innklagede staten var en av de få medlemsstatene som forbød sympatistreik. Dette var ifølge Domstolen ikke avgjørende, i og med at medlemsstatene hadde veldig ulike tilnærminger til denne formen for arbeidskamp. For det andre viste Domstolen til at den innklagede staten hadde fått kritikk av andre internasjonale organisasjoner for dette forbudet. Selv om Domstolen anså organisasjonenes generelle standpunkt for å være et relevant hensyn ved konvensjonstolkningen i konkrete saker, anså den heller ikke dette for å være avgjørende. Til dette, bemerket Domstolen at slike organisasjoner har en mer generell tilnærming til forbudet mot sympatistreik, mens Domstolens oppgave var å vurdere hvorvidt forbudet faktisk krenket klagerens rettigheter etter artikkel 11 i den konkrete saken.

Har du
kommentarer
eller spørsmål?
Send mail til:
info@nchr.uio.no

Domstolen bemerket at den innklagede statens forbud mot sympatistreik hadde vært uendret i over 20 år, gjennom to regjeringsskifter, hvilket tydet på en bred demokratisk konsensus om behovet for regelen og hensynene bak den. På bakgrunn av dette fant Domstolen at den nasjonale lovgiverens begrunnelser for forbudet både var relevante og tilstrekkelige med hensyn til artikkel 11.

Følgelig fant Domstolen at forbudet mot sympatistreik lå innenfor statens skjønnsmargin og at inngrepet i klagerens rett etter artikkel 11 hadde vært forholdsmessig. Den konkluderte derfor med at det ikke forelå krenkelse av artikkel 11.

*

*

*